

ТРИ ВИПАДКИ ВОСКРЕСІННЯ ПОМЕРЛИХ

ЗМІСТ

Преподобний Маркус із Авіану.....	1
Преподобний Рафаель Хилинський	4
Преподобний Жан Жозеф Жерар	5

Преподобний Маркус із Авіану

(17.11.1631 – 13.09.1699)

Карло Доменіко, чернече ім'я Маркус – був другим із десяти дітей родини Крістофорі. Освіту здобув у єзуїтській колегії в місті Горзі і 17-річним юнаком став капуцином у Кастелфранко. За свої ідеали він обрав молитву, самотність і скромне життя. У 1649 році хлопець виконав чернечі обітниць. Він був настільки скромний, сором'язливий і принижений, що настоятелі не допустили його до іспитів. Священиком, однак, став 1655 року, але йому заборонили виголошувати проповіді та сповідати. Аж після особливої розмови з генералом капуцинів він одержав дозвіл для подальшого навчання. Хлопець і надалі був боязким, переляканим, мовчазним, скромним, аж сповненим гіркоти. Нарешті, коли йому виповнилося 33 роки, він одержав диплом проповідника. Незабаром як проповідник став популярним на всю околицю, та навіть далеко за кордонами Італії.

У 1676 році на його прохання сталося чудо в Падуї, під час якого раптом видужав важко хворий чоловік. Харизму чудесного одужання він використовував під час своєї місійної діяльності, щоб таким способом навертати грішників. Нікому він не дав благословення, поки та людина не висповідалася і не виявила довіря до Божого милосердя. Навернення і одужання за його допомогою були численними. Велике значення для нього мала зустріч з імператором Леопольдом I. Під час оточення Відня турками отець Маркус прибув у місто як папський представник. Своїми проповідями і порадами він підтримував людей і надихав захисників міста, можна сказати, що він допоміг захистити імператорську столицю (12.9.1683). Відомий випадок мав отець Маркус і під час другого захисту міста Відня під керівництвом принца Євгенія. 1699 року він знову приїхав у Відень, щоб примирити імператорський уряд із Папою Римським.

Фізично і душевно виснажений, він тут і помер у присутності цісаря та його дружини. На похорони з'їхалося стільки народу, що солдати були змушені забезпечувати порядок. У 1703 році його неушкоджене тіло було перенесено і переховано у храмі Капуцинів. Папа Римський Пій X 1912 року розпочав процес канонізації.

Примітка: ще до того часу, коли ми будемо аналізувати чудо воскресіння мертвої дитини, хочемо наперед спростувати сумніви, чи взагалі це можливо, щоб мертвонароджену дитину та й ще через 14 днів змогли принести до отця Маркуса. Факт є такий, що мертво тіло в Альпах у березні і після 14 днів може бути у ліпшому стані, ніж влітку впродовж цього часу.

Свідок Леонардо Тавола, ієрарх із Сочія:

Сьогодні, в понеділок 18 березня 1686 року, на Божу честь і Найсвятішої Діви Марії, на пам'ять про милості, яку надала Божа преподобність, стався такий випадок:

Увечері пан Цуане Лора, чоловік Катерини із с. Арціджіано області Венеція приніс мертво тіло свого сина. Хлопець народився четвертого числа того ж місяця вже мертвий. Похоронили його біля стіни в Арціджіано, частини міста Ріторто. Через 14 днів однак мертво тіло дитини витягнули, щоб показати його отцеві Маркусові із Авіана з проською, щоб він його поблагословив. Батько пояснював, що має велике довір'я до доброти отця і вірить, що за його проською Господь Бог надасть дитині хоча б стільки життя, щоб можна було її охрестити. Батьки просили преподобного отця, щоб він дав своє благословення.

Отець поглянув на мертво дитину і казав батькові, щоб той заніс тіло хлопчика на вівтар Найсвятішої Діви Марії. Далі попросив його, щоб він привів три жінки та одного священика, які будуть біля вівтаря молитися і гаряче просити, щоб дитяче тіло ожило, прийняло святе хрещення і так потрапило до неба. Священика, якого попросили, звали Вінченцо Замбоні. Він був священиком тієї самої парафії. Присутніх жінок звали: Маттія, Луція і Магдалена Тассело, це поважні заміжні жінки. Після деякого часу до них підійшла ще пані Вірджінія, донька небіжчика пана Агостіно Марину і пані Анна, вдова небіжчика Йозефа Замбоні із міста Счіо. Всі присутні особи я особисто знаю.

У своїй пристрасній молитві всі жінки, які були біля мертвої дитини на найвищій ступені вівтаря Непорочного Зачаття у церкві святого Петра, бачили, як дитина відкрила уста, як її язик рухався, ніби просячи самого Господа Бога, щоб Він вислухав його просьби. Священик при цьому зауважив, як мертво тіло відкрило ліве око і плакало, ніби із цього світу дивилося на небеса. Таким незвичайним способом Господь Бог хотів душу дитини врятувати від переднеба, щоб за допомогою хрещеної води привести її до небесного раю. Священик Вінченцо охрестив хлопчика, назвавши його ім'ям Йоганнес, при цьому дитинка почала трохи пітніти. Незабаром вона випустила свій дух і померла.

Дитину похоронили на цвинтарі у Счіо. Незліченні подяки були звернені до небес. Тисячі й тисячі людей дякували Божому милосердю і милосердю Непорочної Діви за це нечуване чудо, яке сталося завдяки клопотанням отця Маркуса.

Я, Леонардо Тавола, ієрарх згаданої церкви, лежав хворий у ліжку, тому не міг брати безпосередньої участі в даній події. Десь о тринадцятій годині я з великими труднощами пішов до храму, не знаючи, що трапилося. У церкві було багато народу, які оточили маленьке мертво тіло. Коли мені розповіли що трапилося, я тут же наказав покликати священика дона Вінченца і жінок, які були під час чуда. Я допитував кожного окремо, їх відповіді були однакові. Всі вони охоче під клятвою підтвердили все, що відбулося. У понеділок ввечері я розмовляв із графом Гораціо Тосо, тутешнім районним директором, і з паном графом Скрофом. Обоє мені підтвердили, що теж

бачили, як дитина відкрила уста і рухала язиком.

Леонардо Тавола, ієрарх Счіо; Вінченцо Замбоні, тутешній священик, із чистою совістю підтверджую вище наведену подію; Гораціо де Тосо, районний директор в Счіо, підтверджую, що я бачив прояви життя дитини.

Лист отця Гіацинта із Грести до провінціала капуцинів у Венеції.

Ваше преосвященство і добродішній отче!

Хочу Вас поінформувати про вчинки отця Маркуса із Авіану, нашого проповідника в Счіо: Те все, що я вам дотепер сказав, не можна порівняти з тим чудом, яке відбулося на його прохання вчора. Ось як воно було: одна жінка з Арціджіано народила мертвого хлопчика. Він не був охрещений, тому його похоронили біля стінки садиби. Після дванадцяти днів вона одержала навіяння, щоб сина, хоч би від нього йшов сморід, віднести до отця Маркуса. Вона була твердо переконана, що як отець його поблагословить, то Господь Бог надасть милість святого хрещення для їх сина. Попросила свого чоловіка, якого звати Цуане Лора, щоб він тіло сина витягнув із могили і з довірою поклав його до ніг отця Маркуса із Авіану. Добрий чоловік так і зробив.

Коли він дійшов до Счіо, то порозмовляв з отцем, пристрасно та з великим довір'ям просячи його, щоб той благословив хлопчика. Отець йому поспівчував, подивився на мертве тіло дитини, перехрестив його і наказав батькові, щоб тіло заніс до престолу Матері Божої. Одночасно батько мав покликати священика та деяких інших осіб. Так воно і відбулося. Коли почалася Служба Божа, дитина повільно відкрила уста, язик почав рухатися, змінилася барва обличчя, очі відкрилися, і дитина тихо заплакала. Коли люди це побачили, то почали кричати: «Чудо, чудо!» Священик охрестив хлопця, дав йому ім'я Йоганнес Баптиста.

Я там особисто не був, а розмовляв із людьми, що були присутні під час цієї виняткової події. Дозволю собі додати, що нема дня, щоб під час проповідей отця Маркуса не настала якась особлива подія. Вони часто пов'язані з виздоровленням хворих і одержимих. Люди із усіх сторін ідуть слухати отця. Я вважав за свою повинність, отче провінціале, інформувати вас про все те, що відбулося для ще більшої слави і Божої честі. Докладніші інформації Вам надає пан ієрарх Леонардо Тавола із Счіо.

Тгіни, 19 березня 1689 р. |

Свідчення отця Вінченца Цамбоні:

Я, Вінченцо Цамбоні, священик тутешнього храму в Счіо, цим підтверджую, що в понеділок 18 березня 1686 року об одинадцятій годині до обіду хрестив одну дитину на ім'я Іонна Хрестителя. Дитина народилася 14 днів тому мертвою. Це син Цуане Лора та його дружини Катерини із села Арціджіано, провінції Венеція. Хлопчик виявив прояви життя так, що відкрив уста, рухав язиком і відкрив ліве око. Хлопець перед тим одержав благословення від отця Маркуса із Авіану, капуцина, нашого проповідника в Счіо. Дитина лежала на найвищому ступені вівтаря Непорочного Зачаття Найсвятішої Дви Марії. Свідками події були: Вірджінія, донька небіжчика Агостіно Марину, Анна, вдова небіжчика Йозефа Цамбоні, Маттія Тасело та інші віруючі жінки. Підписую це власною рукою.

.....

Преподобний Рафаель Хилинський

(8.01.1694 – 2.12.1741)

Молодість Рафаель прожив разом із батьками. Навчався у Познані, готуючись до військової професії. Але після 21 року життя він вирішив стати ченцем і вступив у монастир міноритів у Кракові. Рясу йому надали 4 квітня 1715 року. Закінчивши новіціат Рафаель дав урочисті обіцянки. У 1717 році після закінчення студій теології його було висвячено на священника. Він став капеланом в одній графській родині, потім працював у різних конвентах, зокрема у Кракові і в селі Лагієвники. За взірця для себе обрав життя святого Франциска. Згодом став лише молитися та зрікся всіх земних радощів життя.

Під час проповідей зумів викликати у людей сльози та плач. Він одержав від Бога милість оздоровлювати людей і читати людські душі. Одночасно був одним із найбільших екзорцистів. Під час Служби Божої його голову не раз оточував ореол і він впадав у екстаз, який могли бачити присутні. Отець Рафаель помер зі славою святого у монастирі Лагієвники. Після смерти завдяки йому відбулися чуда, навіть воскресіння мертвих. Деяким хворим, які його пристрасно просили, він з'явився і надихав на добрі вчинки. Процес канонізації розпочався 1772 року, а 13 травня 1949 року був виданий декрет про його героїчні вчинки цнотливості.

Свідок Катерина Слубіцька:

За те, що моя донька Анна, яка вийшла заміж за Павла Сакатовського і ще сьогодні живе, я завдячую чудові, яке відбулося на прохання слуги Божого. 1743 року я передчасно на три місяці народила мертву маленьку доньку. Коли мій чоловік побачив дитину і почув, що я випрошую у святого Антонія, щоб зробив хоча б те, аби дитина могла прийняти хрещення, то поспішив до Слуги Божого, який у той, час був нашим капеланом, щоб він прийшов подивитися на мене і на мертву дитину.

Отець Рафаель устав з ліжка, бо це було пізно вночі. З піднесеними руками кинувся на землю і жалібно молився. Він не перестав молитися, поки до нього вже втретє не заговорили і не попросили, щоб йшов із ними. Тоді він повільно встав із землі і пішов до нашого дому.

Коли зайшов у спальню, то, спитав, якої статі дитина. Я відповіла, що це дівчинка. Преподобний отець Рафаель сказав: «В ім'я Найсвятішої Трійці треба, щоб дитина ожила. Ви майте сильну віру!» Він наказав принести води і спитав чоловіка, яким ім'ям він хоче наректи дівчинку. Потім почав хрестити. Коли закінчив відомі слова: «Раба Божа, хрещу тебе в ім'я Отця, Сина і Духа Святого» і лив на неї воду, дитина заплакала.

Протягом року вона часто хворіла важкими і легкими хворобами. Ми хотіли зберегти дитину за всіх обставин, тому ми її доручили слугі Божому. І пізніше, в наступні роки, він часто нас відвідував. Під час однієї нагоди ми йому сказали: «Твоя донька часто хворіє, здається, що вона вмере». Та духовний отець, однак, сказав: «Довіряйте, Феліція буде здорова». Так воно і було. Сьогодні вона вийшла заміж і народила своєму чоловікові здорового хлопця.

.....

Преподобний Жан Жозеф Жерар

(12.03.1831 – 29.05.1914)

Слуга Божий 1851 року вступив до чину Облатів Непорочної Діви Марії, а два роки пізніше поїхав місіонером до племені зулів у Натал, що знаходиться в Південній Африці. 1862 року заснував там разом з єпископом Аллардом ще одну місійну станцію. Місцем знаходження її було місто Рома. Він здобув довір'я у короля і 1876 року заснував місійну станцію на півночі країни. Преподобний написав на мові «басуто» Євангеліє від святого Луки. Заради цноти і харизматичних дарів ще за життя плем'я Басуто вважало його святим. Він одержав милість пророцтва, пізнавання душ, які живуть, і пізнавання долі тих душ, які вже знаходяться на тамтомуму світі - чи в небі, в чистилищі, чи в пеклі. Дари милостей і чуд він приписував Матері Божій.

В останні роки свого життя Жан Жозеф сказав отцеві Пенертові, який його відвідав, пророчі слова: «Милосердя Боже безмежне. Воно не заспокоїться з такою малою кількістю переходу до католицької церкви в країні Басуто». Після смерті Слуги Божого збільшилася кількість тих, які навернулися. Благословенним його проголосив Папа Іван Павло II в Лесото 15 вересня 1988 року.

Свідок Патріція Летсе Мошеш:

Я народилася в Матсієнгу у 1885 році, мені 55 років. 1902 року я стала катехуменкою, похрестили мене 1905 року. Хочу засвідчити чудо отця Жерара, яке я бачила на власні очі. Моїм єдиним задумом є сказати повну правду в ім'я великої пошани до Бога. Чудо відбулося наприкінці серпня 1902 року. Азаріас Мабатона мав 30 років і у нього було двоє дітей. Десь рік він хворів на легені, кашляв кров'ю і жив у місті Мокгокгонг, кілька кілометрів од містечка Рома. В кінці серпня він помер. В годину смерті я була в його домі. Зі мною була моя старша сестра Леонія, дружина померлого Анжела, Еусебія Мнуелі, мати Дезіре, а з чоловіків Паулус, брат Азаріаса, Жозеф Аріматеа і Филип. Останні всі – це родичі померлого. Інших не пам'ятаю.

Незабаром після сходу сонця Азаріас помер. Еусебія закрила йому очі і підв'язала хустинкою бороду. Згідно з тамтешніми звичаями покликали всіх членів сім'ї. Сказали це і дітям, але вони не змогли зайти в кімнату, де лежав померлий. Анжела сиділа біля голови померлого, Еусебія – біля його ніг, Леонія і я – на підлозі. Грегори Мабатона на коні поїхав до отця Жерара ще вночі, бо померлий просив його увечері, щоб він до нього прийшов. Коли після повернення переконався, що Азаріас вже не живе, то знову сів на коня і поїхав. Не знаю, чи Грегори дійшов аж до містечка Рома, чи вони зустрілися в дорозі, але точно знаю, що прийшли разом десь через дві-три години.

Я чула, як перед входом у кімнату отець сказав: «Азаріасе, бачиш, я вже йду!» В кімнаті було тихо. Біля дверей отець повторив: «Азаріасе, дитино моя, встань, щоб ми змогли поговорити!» З жахом ми поглянули одна на одну, і Еусебія зашепотіла. «Що, власне, хоче цей отець, адже йому було сказано, що Азаріас помер. Отець Жерар увійшов до кімнати. Всі вступили у нього погляд. У руках він ніс Найсвятішу Вівтарну Святість. Подивився на мертвого, кляк на коліна і почав молитися.

Ми весь час дивилися на померлого. І тут він почав рухатися. Еусебія зняла хустинку з бороди, і отець втретє звернувся до нього: «Азаріасе, я прийшов до тебе, говори!» Азаріас відповідав: «Я тут, отче». Еусебія зашепотіла: «Чи справді встає мій брат із мертвих?» Азаріас повів очима і не сказав ані слова. Потім отець післав нас усіх надвір, щоб могли послухати його сповідь. За деякий час він нас покликав, щоб ми зайшли у кімнату. Поки він давав Йому Святе Причастя і останнє помазання, ми молилися. Отець закінчив обряд словами: «Азаріасе, мир з тобою!»

Потім звернувся до родини і сказав кілька слів, підкреслюючи те, що Господь Бог або може взяти Азаріаса до себе, або залишити тут, на землі. Хай буде воля Його! Потім відійшов. Як тільки отець залишив дім, Азаріас покривалом закрив собі обличчя. Трохи пізніше Еусебія зняла покривало, і ми переконалися, що він мертвий. Про інші подробиці я вже не пам'ятаю.

Свідок Гелена Мабатона:

Мене звуть Гелена Мабатона, маю 46 років, я – дружина Кефаса Манасі. Моїм батьком був Азаріас, якого отець Жерар воскресив, моя мати – Леонія. Я народилася 1894 року в Рома, мене хрестили ще в дитинстві. Я кажу правду, те, що відбулося велике чудо, яке здійснив слуга Божий, що дало можливість батькові прийняти Святе Причастя та останнє помазання. В час воскресіння мого батька мені було 8 років, і я пам'ятаю різні подробиці. Коли отець Жерар помер, мені було 12 років. З цієї нагоди я хочу додати, що отець любив мого батька. Коли він мене зустрів, то завжди вітав словами: «Ти, Гелено, моя дитина та мого друга». Ми, діти, не змогли бути в приміщенні, де лежить мертвий. Усі подробиці я знаю від своєї матері. Після смерті батька я кілька разів чула, як мама розповідала, що отець духовний Жерар сказав: «Ліпше, коли він відійде, бо мав велику спокусу – жити в полігамії».

Свідок Паулус Мабатона:

Мене звуть Мабатона, маю 64 роки, я син Петеросі і Табіти, народжений 1878 року в Рома. Охрестили мене, коли мені було 47 років. Хочу розповісти про воскресіння старшого брата Азаріаса, який помер 31 серпня 1902 року. Всі події я бачив на власні очі, так само на власні вуха я чув все, але не все розумів, про що говорять, бо я був поганином. Факт воскресіння мого брата вплинув на мене так глибоко, що я пам'ятаю про це ще й сьогодні. Він хворів на груди. Тієї ночі ми не спали.

Рано-вранці наймолодший брат Грегори поїхав конем до Рома до отця Жерара, щоб той прийшов до брата. Я пішов у Мокену, щоб купити чай і цукор. Коли я повернувся, то Азаріас був уже мертвий, справді мертвий, так, як інші, які вмирають, і ми їх хоронимо. Про це у мене не було і найменших сумнівів. Я доторкнувся до його тіла, воно було студене. Грегори прийшов разом з отцем Жераром.

Коли він сказав, що брат Азаріас помер, то отець йому відповів: «Азаріас мене кликав, він не сміє відійти, не поговоривши зі мною». Коли отець прийшов, я разом з іншими людьми стояв надворі. Староста села підтвердив, що Азаріас мертвий. «Я прийшов з ним поговорити», – сказав отець. Ми зайшли в кімнату. Він двічі звернувся до брата. Після третього разу мертвий почав рухатися. Отець до нього промовив так: «Азаріасе, я був здивований, що ти відходиш раніше, ніж я прийду. Ми будемо разом говорити, потім я дам тобі Святості». Після їх надання він сказав: «Тепер вже можеш вийти на шлях, але не забудь там про мене, де ідеш». Брата мого похоронили 1 вересня 1902 року. Це було в понеділок.